

Волскый осѣщаше подпаленъ страсть-
тъ си къмъ неѣж, и като ся спусна цѣ-
луваше ѣжъ страстно. Но тя отблъсква-
щецъ цѣлувкытъ му и бранящецъ ся.--
слушай, казува му. Ты знаешъ че съмъ
оженена. Наистинѣжъ обичамъ тя, но не
могъ да ся отнесъ къмъ тебе освѣнъ
като къмъ братъ. . .

Той дигнѣ очи та ѣжъ погледнѣ и кръ-
вѣта му ся смръзвѣ като видѣ тѣѣ из-
мѣнено лицето на графинѣжтъ. Лицето ѣ
бѣше ся промѣнило на мраморно; а до
прѣди малко пламенныйтъ и сладостра-
стныйтъ ѣ погледъ сега вече като гле-
даше къмъ него бѣше студенъ и твърдѣ
като стомона.

-- „О! отговори ѣ той рѣшительно,
ако ти нѣщо прѣгрѣшихъ, прости ми.
Но да знаешъ добръ това, че нѣма да
излѣжъ отъ тука на възъ, прѣди да спо-
лучъ всичко отъ женжтъ, отъ който вси-
чко друго съмъ по-назадъ оставилъ.“

Графинята го изгледа грозно, и като
покры очитѣ си съ ржцѣ, наведе главѣ
и остана си тѣѣ за нѣколко минути ка-
то омаяна и замислена. А послѣ ся въз-
прави, ужъ като че бѣ мѣнила умъ, и ви-
дѣ му ся като да съзрѣ на устнытъ ѣ цѣвѣ-